

Klassens tykkeste pige

Hun var 14 år, og vejede lige ved 200 pund

SELVFLUGELIG er hun klassens tykke pige. Selvfølgelig giver det anledning til drillerier — og er i det hele taget mindre morsomt.

Måske er det for at trøste sig, hun besøgte køleskabet for ofte. I hvert fald så alt ud til, at de små 200 pund, hun allerede vejede, ville blive endnu mere fremover.

KATHY WHITWORTHs skæbne tegned sig som de fleste pigers. Fra at være tykke piger plejer de at vokse sig til tykke kvinder — med alle de handicap, det nu en gang fører med sig.

For det er konstateret, at barnespeisevaner i reglen følger med.

Bliver heldigvis liggende

Det, der reddede Kathy var ikke noget mirakel. Kun en golfkølle.

Den kraftige pige kom tilfældigvis til at prøve golf. Hun havde visse forudsætninger — der er jo en vis vægt bag slagene, og det viste sig, at hun er født med boldfølelse, hvad der aldrig rigtigt, havde kunnet konstateres før.

For de bevægelige bolde i tennis og basketball havde hun været

for langsom til at komme i stilling til — eller bare få fat i.

Af forståelige grunde. Golfbolden bliver jo heldigvis liggende til man slår til den. Og Kathy slog både hårdt og præcist, når hun fik tid til det.

Tabte pund, vandt penge

Hun stod og slog — men hun måtte til gengæld, jo spadsere mellem slagene.

Det bekom hende vel. Da hun gik ud af skolen havde hun allerede tabt 35 pund.

I dag vejer hun 130, hvad der præcis passer udmærket til hendes højde og statur.

Men hun har fået mere glæde af sin golf end de pund, hun har tabt. De er ingenting imod de penge, hun har vundet.

I Amerika spiller man golf om penge, store præmier, ofte udsat af

fjernsynsselskaberne. Og hvis man er god nok — og det er Kathy — kan man lære det.

I år har hun allerede tjent 120.000 kr. på sin golf.

De spiser ikke mere!

Det er nu ikke den ende af hendes solstrålefortælling, jeg er mest interesseret i. Men hendes overvægt, der blev væk.

Ernæringsfysiologen Jean Mayer og et helt hold andre videnskabsmænd har været meget omhyggelige for at finde ud af, hvorfor klassens tykke pige — eller dreng — blev så tyk.

AF KNUD LUNDEBERG

Mange tidligere undersøgelser har vist, at de ikke spiser mere end deres kammerater. Man har derfor skudt skylden på deres stofskifte — med den tanke, at det var noget hormonalt.

Men deres stofskifte viser sig i reglen at være normalt. Hvilke stofskiftet altså. Det måler vi med apparaterne.

Utallige meter film

Forskellen må derfor ligge i aktivitetstøfets skiftet, skønnede Jean Mayer — og besluttede at demonstrere det.

Han og hans medarbejdere tog utallige meter film, at tykke piger og drenge sammen med deres kammerater i skolen, i leg og under sport.

Det viste sig ganske rigtigt, at de tykke bevægede sig meget mindre end deres normale kammerater. Om det nu var, fordi de havde så meget at slæbe på eller det var en ulyst til bevægelse, der havde givet dem så meget at bære på, skal jeg lade være usagt.

Men oplagt er det, at en ond cirkel var i funktion. De bevægede sig mindre og mindre, brugte færre kalorier, blev tykkere — og bevægede sig endnu mindre.

Andre kunne reddes...

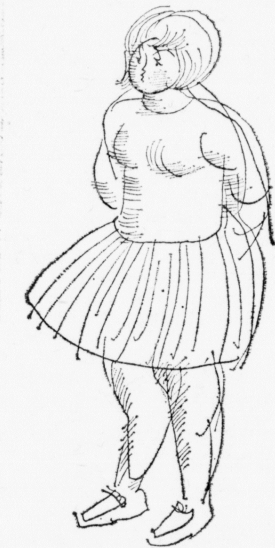
Kathy Whitworth slap ud af den onde cirkel, fordi hun kom til at spille golf — og kunne lide det.

Men der var mange andre af de tykke piger og drenge, der kunne reddes på den måde. Det gælder om at finde dem en sportsgren, de får smag for.

Man behøver jo ikke at være verdensmester for at have glæde af sport. Bare man dyrker det med jævnbyrdige og har en smule nemme for det.

Det har man nok for et eller andet. Men de fleste af de tykke børns uheldige forældre sætter ind på det forkerte. På hvad de putter i munden.

Det er i den anden side, man festest kan bryde den onde cirkel. Som Kathy altså så tydeligt har bekræftet det.

ER TRÆTTE AF POP OG SEX

Ungdomsbladet »Junior Forum« beskæftiger sig med alt og vil skabe debat

AF JOAN JACOBSEN

Elsebeth Fjordbank: - Der er så meget andet end POP...

DE vil andet og mere end pop, de 30 unge medarbejdere på ungdomsbladet »Junior Forum«. De vil rejse debat, have andre unge til at engagere sig — og ikke lade sig nøje med pop-kendsgerninger i ungdomsblade som »Beat«, »Vi Unge« og »Top Pop«.

Det er snart et år siden, den 16-årige Svendborg-skoleelev Eigel Evert startede »Junior Forum«. Han fik hurtigt medarbejdere fra hele landet — unge i alderen 15-21, der synes, hans idé er helt rigtig, nemlig: at lade unge skrive for unge.

De er idealister

»Junior Forum« er absolut et idealistisk foretagende. Alle arbejder gratis — og må selv dele bladene ud. Bladkompagniet og kioskerne vil nemlig ikke have noget med »Junior Forum« at gøre.

— Det kan umuligt have lang levetid, siger man. Sidste nummer af bladet blev solgt i 8.500 eksemplarer — og kan man regne med 7.000 abonnenter, ja, så kan »Junior Forum« udkomme uden annoncer. Og det skulle kun gøre bladet endnu mere seriøst og kvalitativt bedre.

— Vi erklærer ikke pop'en krig, siger en af bladets københavnske medarbejdere, den 17-årige Elsebeth Fjordbank. — Men vi mener, at der er så mange ting, unge bør interessere sig for — og vide noget om.

Grinagtige forældre

Der går direkte til sagen i »Junior Forum«. Man skriver f. eks., at undervisningsminister K. B. Andersen er dygtig (derom hersker ingen tvivl), men »det er bare synd at hans mange fortræffelige forslag bliver på skrivebordsstadiet«. Man behandler spørgsmål om ungdomsministerium, elevråd, sexdebat, abort-problemer osv.

— Faktisk er vi trætte af al den snak om sex, siger Elsebeth Fjordbank. — Forældrene skulle bare lade os være. Vi skal nok selv finde ud af de ting... Vi er garanteret hverken værre eller bedre, end de var. Forældre kan være noget så gringagtige, når de prøver at sondere deres børns seksualliv. Sommetider siger man ting, man slet ikke mener — bare for at skræmme dem, eller for at få dem til at passe sig selv...

Skælder ud, men ikke altid

»Junior Forum« har hele to sider med udenrigspolitik stof. — Mange voksne har bebrejdet os det, fortæller Elsebeth Fjordbank. — De siger, at vi ikke kan tillade os at skrive om udenrigspolitik — eller kommentere begivenheder. Det bør vi overlade til avisernes dygtige udenrigspolitiske medarbejdere.

Men, hvorfor egentlig? Vi unge

har i masser af tilfælde en helt anden og måske mere idealistisk mening, og skulle vi så ikke have lov til at gi udtryk for den?

Vi kan ikke uden videre overtage vore forældres eller andre voksnes meninger.

»Junior Forum« vil nok gøre oprør mod samfundet. Også skælde lidt ud. Men ikke altid. Hovedformålet er nemlig, at få andre unge til at tænke. Positivt.

Aldrig afvist

Mange medlemmer af »Junior Forum«s unge redaktion vil være journalister. — Vi har opdaget, hvor spændende det er at sætte sig ind i de ting, aviser beskæftiger sig med, erklærer Elsebeth Fjordbank. — Vi er også både stolte over og glade for, at vi endnu aldrig er blevet afvist, når vi har henvendt os til ministre eller andre samfundstøtter. Selv om vi er unge, og ikke har altfor megen viden eller autoritet bag os...

Samtidig er mange af os også kommet til langt bedre forståelse med vore forældre. De har fundet ud af, at »der alligevel må være noget ved os«, når vi beskæftiger os med noget så »sundt og udviklende« som at skrive et blad.

Sejrens pris krigens gru

Realistisk skildring af kampene omkring Caen

»SEJRENS PRIS« er en krigsbog af en lidt anden type, end man er vant til. Dens engelske forfatter har ikke forsøgt at give skildringen af kampene omkring Caen i sommeren 1944 nogensomhelst romantisk udsmykning. Han vurderer kritisk både den britiske og den tyske

indsat, regner i regimentet og divisioner, behandler taktik og strategi, men søger også at skildre menneskeskæbnene under stålhelmen. En levende bog om krigens gru.

Alexander McKee: Sejrens pris. Grafisk forlag, Kt. 34,50.

Det er ikke mange fremmedord, vi har gjort det samme ved, vel ikke stort flere end de franske medaille, patrouille og vanille, som vi nu skriver med i som medaille, patrouille og vanille. Vi må også skrive detalje, men det hedder alligevel detailhandler, og et ord som cognac har vi i de seneste år fået lov til at stave kognac. Men ikke konjak, som det udtales. Derimod skal vi nu stave vores gamle bekendte zigeunerne som sigøjnere helt efter udtalel.

SÅDAN hedder det

Ved MIKKEL SYV